

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: VIA MARIS s.r.o., IČO 25856651
sídlem Mosty u Jablunkova 479, 739 98 Mosty u Jablunkova
zastoupená daňovým poradcem Ing. R.L.

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2015 č.j. 40701/15/5300-22441-701296,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2015 č.j. 40701/15/5300-22441-701296, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 24.10.2013 č.j. 2666036/13/3218-24800-801155 a č.j. 2666174/13/3218-24800-801155, kterými byly žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje

vydány dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 a červen 2012.

2. V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

1) Žalovaný nesprávně vyhodnotil předložené bankovní výpisy, které žalobce považuje za „jiný důkazní prostředek“ ve smyslu ust. § 64 odst. 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ZDPH“). Bankovní výpisy identifikují platby z bankovního účtu J. B. přijaté žalobcem s odkazem na daňové doklady vystavené na odběratele J. B., přesto je žalovaný neosvědčil jako důkaz.

2) V rámci doplnění dokazování formou mezinárodní výměny informací polský finanční úřad jednal s panem J. B. a vyslechl ho jako svědka, avšak bez přítomnosti zástupce žalobce. Pokud J. B. popírá provozování obchodní činnosti, pak dal někomu své osobní údaje a mohl jej pověřit k obchodní činnosti. Jednání polského finančního úřadu s J. B. bez přítomnosti žalobce je nezákonné, protože žalobce nemohl klást svědkovi otázky. Polský finanční úřad měl o tomto jednání žalobce informovat a umožnit mu přítomnost zástupce. Podle žalobce je tvrzení J. B. na polském finančním úřadu účelové, protože řepkový olej od žalobce odebral, ale DPH v Polsku nepřiznal, což plyne z informací z jeho bankovního účtu, z něhož odcházely platby na účet žalobce s odkazem na daňové doklady vystavené za pořízení řepkového oleje.

3) Žalovaný zcela pominul, že žalobce za zboží dostal řádně bezhotovostně zaplacené na svůj tuzemský bankovní účet z polského bankovního účtu J. B. Není tedy pochyb o fyzické existenci odběratele a o tom, že žalobce od něj přijal platby na svůj bankovní účet. Žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 5 Afs 65/2013 a sp. zn. 5 Afs 83/2012 a označil závěry žalovaného jako svévolné hodnocení důkazů. Zdůraznil, že J. B. byl motivován, aby nepotvrdil pořízení řepkového oleje, protože by byl v Polsku stíhán za daňový únik pro nepřiznání polské DPH. To, že žalobcův odběratel neodvedl polskou daň, nemůže být důvodem pro závěr o neunesení důkazního břemene (viz rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 129/2006). Ani dodání zboží odběrateli, jenž dodání nepotvrdil tak, jak by si žalovaný a prvoinstanční správce daně představovali, ještě neznamená neunesení důkazního břemene. K tomu žalobce poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 109/2013.

4) Žalobce namítl svévolné hodnocení důkazů, když dle žalobního tvrzení prokázal nejen, že došlo k faktickému uskutečnění plnění, ale i to, že plnění dodal právě osobě, která za ně zaplatila. Žalovaný nesprávně považuje za podstatné neurčitě výpovědi J. B. a ztrátu jeho paměti. Žalovaný zcela pominul jeho motivaci k nepotvrzení zdanitelného plnění. Závěry žalovaného jsou v logickém rozporu s žalobcovými bezhotovostními platbami za dodané zboží a žalobcovými CMR listy, z nichž je zřejmé, že autodopravce přepravoval řepkový olej od odesílatele (žalobce) k příjemci J.B. Žalovaný bezdůvodně nadřadil důkaz od polského finančního úřadu nad důkazy o bankovním účtu a přepravě místo toho, aby pokračoval v dalším dokazování a rozpory v protichůdných důkazech tak vyřešil. Žalobce předložil bezvadné daňové doklady, o nichž žalovaný pochybuje na základě obsahu jednání polského finančního úřadu s J. B. Na žalobce se proto přesunulo důkazní břemeno k vyvrácení pochybností žalovaného. Žalobce za tím účelem předložil doklady o zaplacení řepkového oleje z bankovního účtu J. B. a o přepravě řepkového oleje, čímž doložil, že řepkový olej byl vyvezen do Polska a pořídil jej polský plátce DPH J. B. Tím se důkazní břemeno přesunulo zpět na žalovaného a ten měl buď uznat osvobození řepkového oleje od DPH na výstupu, anebo měl svými důkazy vyvrátit doklady předložené žalobcem. Nic takového se nestalo. Žalovaný opřel své závěry o nedostatečné zjištění skutkového stavu.

Žalobce poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 24/2007 a rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Af 14/2011.

5) Žalobce se marně domáhal vyslechnutí svědka J. D., jednatele společnosti JiMa Trade s.r.o. Žalovaný tvrdil, že nebyl zaznamenán průjezd vozidel uvedených v dokladech CMR mýtnými branami, jak vyplývá z výpisů poskytnutých Ředitelstvím silnic a dálnic ČR. Z toho dovodil, že nebylo prokázáno přepravení zboží do jiného členského státu v souladu s § 64 ZDPH. Právě proto se žalobce domáhal výsledku J. D., aby tím dokázal, jak to bylo s nezaznamenáním průjezdu vozidel mýtnými branami. Je totiž možné, že vozidla jela úsekem, kde mýtné brány nebyly. Žalobce proto navrhuje, aby výsledek svědka D. provedl soud.

6) Byl-li obchod na polské straně zatížen podvodem, nemůže to jít k tíži žalobce, jestliže nebylo uznáno osvobození od daně s nárokem na odpočet daně Z dodaného surového řepkového oleje, když žalobce získal peníze za prodej tohoto zboží na svůj bankovní účet v dobré víře a o podvodu nevěděl. Žalobce poukázal na rozsudky NSS sp. zn. 5 Afs 65/2013 a sp. zn. 5 Afs 83/2012.

7) Žalobce namítl, že z rozhodnutí žalovaného zjistil, že finanční správou byla prověřována společnost JiMa Trade s.r.o. a dle místně příslušného správce daně vyšlo najevo, že daňová tvrzení k DPH podaná touto společností se jeví počínaje zdaňovacím obdobím březen 2012 jako nevěrohodná. O tom byl Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj, územní pracoviště v Třinci sepsán úřední záznam č.j. 164724/12/364910804140 ze dne 16.11.2012. Daňová kontrola u žalobce tak byla zahájena na základě nové skutečnosti, která v době původního rozhodování (řádného vyměření) již existovala, ale prvostupňový správce daně ji neměl k dispozici, takže ji nemohl v rámci původního prověřování uplatnit. K pojmu „nové skutečnosti“ se vyjádřil i NSS (rozsudek sp. zn. 1 Afs 36/2006) tak, že to mohou být jen skutečnosti v době rozhodování již existující, které nově vyšly najevo a v době rozhodování nebyly známy daňovému subjektu ani správci daně, a proto nemohly být využity. Žalobce

o existenci úředního záznamu před vydáním napadených rozhodnutí nevěděl, a tudíž se k jeho obsahu nemohl vyjádřit. Tím bylo porušeno jeho právo na vyjádření se ke všem podstatným skutečnostem a byl zkrácen ve svém právu na efektivní obranu. Tvrdí-li žalovaný, že důvodem pro zahájení daňové kontroly byly nové skutečnosti, které v době původního rozhodování existovaly, ale prvostupňový správce je neměl k dispozici, není to důvodem pro opakování daňové kontroly, ale důvodem pro nařízení obnovy řízení podle ust. § 117 a násl. daňového řádu. Obnovu řízení však správce daně neprovedl, jen zopakoval již jednou provedenou daňovou kontrolu a jeho postup je proto v rozporu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem, v platném znění (dále jen „daňový řád“). Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, územní pracoviště v Třinci prověřoval DPH za zdaňovací období červen 2012 na základě výzvy postupem k odstranění pochybností ze dne 16.8.2012. Po prověření označený finanční úřad vydal platební výměr ze dne 20.9.2012 č.j. 145217/12/364910804140, jímž žalobci vyměřil DPH za zdaňovací období červen 2012. Označený finanční úřad tedy prověřoval DPH za stejné zdaňovací období červen 2012 ve stejném rozsahu a viděl tytéž daňové doklady, jak plyne z obsahu Zprávy o daňové kontrole ze dne 22.10.2013. Žalobce z toho dovozuje, že pro doměření DPH za zdaňovací období červen 2012 existuje překážka *rei judicatae* spočívající v existenci platebního výměru ze dne 20.9.2012, jímž byla pravomocně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012. Žalobce poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 193/2006, když má za to, že všechny tři zde vymezené kumulativní podmínky představující překážku věci rozhodnuté jsou v posuzované věci splněny.

8) Žalovaný ve vyjádření uvedl především odkaz na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále poukázal na rozsudek Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) ze dne 22.10.2013 ve věci C-276/12, v němž ESD vyložil, že směrnice Rady 77/799/EHS ze dne 19.12.1977 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní a daní z pojistného, ve znění směrnice Rady 2006/98/ES nepřiznává daňovému subjektu členského státu právo být informován o žádosti tohoto státu o pomoc adresovanou jinému členskému státu mimo jiné k ověření údajů poskytnutých tímto daňovým subjektem v rámci jeho přiznání k dani z příjmů, ani právo účastnit se výsledků svědků prováděných uvedeným státem. Žalovaný dále zdůraznil, že ani na základě čl. 24 Smlouvy o zamezení dvojího zdanění uzavřené mezi Českou republikou a Polskou republikou, není povinností informovat daňový subjekt o termínu výsledku svědka v zahraničí. Shodně se vyjádřil také Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV ÚS 570/2000. Žalobce byl s výsledky mezinárodního dožádání řádně seznámen (protokol č.j. 2576273/15/3218-62562-804782) a byla mu dána možnost se vyjádřit. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nese břemeno tvrzení a má také povinnost své tvrzení doložit. Prokazuje přitom všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém přiznání, dodatečném daňovém přiznání a dalších podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Faktické uskutečnění přepravy deklarované v dokladech CMR je v rozporu se skutečností zjištěnou od společnosti STARBRIGHT s.r.o. (odpověď ze dne 19.5.2015 č.j. 2042294/15). Součástí odpovědi byly skladové listy pro společnost JiMa Trade s.r.o., z nichž plyne, že v období od 28.5.2012 do 18.6.2012 docházelo pouze k naskladnění zboží pro společnost JiMa Trade s.r.o. a vyskladnění probíhalo až dne 19.6.2012. Z odpovědi Ředitelství silnic a dálnic ze dne 23.7.2015 pak vyplynulo, že vozidla polských přepraveců specifikovaná státními poznávacími značkami nemají v uvedeném období zaznamenán průjezd v elektronickém mýtném systému. Ze dvou odpovědí na mezinárodní dožádání pak vyplynulo, že žalobcem deklarovaný odběratel J. B. je od roku 1995 nezaměstnaný, sbírá šrot a svou situaci chtěl vylepšit poskytnutím osobních údajů, za něž měl získat tabák a kávu. K předloženým výpisům z bankovních účtů žalovaný uvedl, že je nelze bez dalšího osvědčit za důkazní prostředky prokazující uskutečnění zdanitelného plnění, neboť osvědčují pouze platbu. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 31/2012. Žalobce proto neprokázal, že zboží bylo dodáno do jiného členského státu deklarovanému odběrateli J. B. Naopak z dokazování vyplývá, že zboží bylo dodáno jiné třetí osobě. Žalobce tak své důkazní břemeno neunesl. Dále žalovaný uvedl, že pro zdaňovací období květen a červen 2012 byl proveden výslech svědka J. D. dne 17.4.2014 (protokol č.j. 892107/14/3309-05402-708971) za účasti žalobce. Svědecká výpověď prokázala, že společnost JiMa Trade s.r.o. v některých případech zabezpečovala dopravu zboží do Polska a pak byla žalobci fakturována cena zboží včetně dopravy. Faktické uskutečnění přepravy deklarované na dokladech CMR je však v rozporu se skutečností zjištěnou od společnosti STRARBRITHG s.r.o., v jejímž areálu bylo zboží vyskladňováno až od 19.6.2012, přičemž do Polska mělo být přepravováno již 21.5.2012. V těchto případech také nebyl zaznamenán průjezd vozidel uvedených v dokladech CMR mýtnými branami. Nebylo proto prokázáno přepravení zboží do jiného členského státu v souladu s ust. § 64 ZDPH. Žalobce dále poukázal na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde odůvodnil svůj závěr, že si žalobce nepočínal dostatečně obezřetně s péčí řádného hospodáře. K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal na str. 11-13 napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal se shodnými námitkami žalobce. Nedošlo k opakování daňové kontroly, neboť ta byla zahájena po předchozím vytýkacím řízení ukončeném platebním výměrem. S úředním záznamem sepsaným Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj, územní pracoviště v Třinci žalobce nemusel být seznámen, neboť správce daně není povinen uvádět důvody či

pochybnosti, které ho vedly k zahájení daňové kontroly. Daňová kontrola na rozdíl od vytýkáčích řízení umožňuje rozsáhlé a časově náročné dokazování, a proto správce daně prověřoval i doklady předložené již v předchozím vytýkáčím řízení ukončeném platebním výměrem. Doměření daně proto nebrání překážka *rei judicatae* a postup správce daně byl zákonný. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

3. K doplnění vyjádření žalovaného doručeném krajskému soudu dne 6.5.2016, žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.3.2016 č.j. 31 Af 24/2014-47 zabývající se otázkou práva na informace v souvislosti s výslechem svědka v jiném členském státě.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů.
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že u žalobce proběhla daňová kontrola na DPH za zdaňovací období duben až srpen 2012. Správce daně zjistil, že žalobce deklaroval ve svém daňovém přiznání k DPH mj. i dodání surového řepkového oleje polskému odběrateli J. B. – „BUZ-POL“ (dále jen „firma J. B.“), a to jako plnění osvobozená od daně s nárokem na odpočet daně při dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě ve smyslu ust. § 64 odst. 1 ZDPH. K ověření této skutečnosti správce daně v rámci mezinárodní výměry informací zjistil od polské finanční správy, že firma J.B. nepředložila žádné účetní záznamy, neprovozuje obchodní činnost, nevystavuje faktury, nemá kapitálová aktiva, nenajímá si prostory pro obchodní činnost. Dle učiněných zjištění polský plátec pouze poskytl své osobní údaje neznámé osobě. Správce daně uzavřel, že s ohledem na nenaplnění podmínky ust. § 64 odst. 1 ZDPH není možné žalobcem deklarované osvobození od daně s nárokem na odpočet daně uznat. Se svými zjištěními seznámil žalobce v protokolu č.j. 2265669/13/3218-05400-806388 (výsledek kontrolního zjištění). Žalobce se závěry správce daně nesouhlasil a požádal o stanovení lhůty k vyjádření. V rámci protokolárního jednání dne 24.9.2013 žalobce předložil výpis z bankovního účtu, z něhož je zřejmé, že firma J. B. platila za odebrané zboží ve prospěch bankovního účtu žalobce, čímž žalobce prokazoval, že obchodní transakce proběhla. Správce daně uzavřel, že nepochybně, že obchodní transakce se zbožím nastala, avšak žalobce neprokázal naplnění podmínek pro dodání zboží do jiného členského státu ve smyslu ust. § 64 odst. 1 ZDPH. Proto mu na základě projednání výsledků Zprávy o daňové kontrole vyměřil dodatečnými platebními výměry ze dne 24.10.2013 č.j. 2666036/13/3218-24800-801115 a č.j. 2666174/13/3218-24800-801115 daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 a červen 2012. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání dne 14.11.2013, které následně doplnil podáním ze dne 18.12.2013. V rámci odvolacího řízení bylo doplněno dokazování. Správce daně prostřednictvím dožádaného správce daně Finančního úřadu pro Zlínský kraj provedl dne 17.4.2014 svědeckou výpověď J. D., jednatele společnosti JiMa Trade s.r.o. za účasti daňového subjektu (protokol č.j. 892107/14/3309-05402-708971). Svědek potvrdil vystavení faktur žalobci za sledované zdaňovací období a uvedl, že nakládka zboží probíhala ve skladu jeho společnosti v Čáslavi a vykládka až u odběratele v Polsku. Přeprava byla součástí ceny zboží a společnost JiMa Trade s.r.o. ve svém účetnictví evidovala náklady na zajištění dopravy konkrétním přepravcem. Dále byl v řízení upřesňován způsob přepravy zboží do Polska (protokol č.j. 2237014/14/3218-05400-804782). Žalobce uvedl, že k realizaci přepravy docházelo třemi způsoby. Buď dodavatel JiMa Trade s.r.o. expedoval zboží z Čáslavi rovnou do Polska a také zajišťoval tuto dopravu, nebo dodavatel prodal žalobci zboží v Čáslavi a napuštěná cisterna byla dopravena řidičem sjednaným žalobcem.

Třetí způsob byl, že dodavatel dovezl zboží žalobci do Třince, kde došlo k přečerpání a následně bylo zboží dodáno a přepraveno do Polska. První způsob přepravy dokladoval žalobce CMR doklady, druhé dva způsoby fakturami o přepravě zboží. Žalobce uvedl, že nebyl přítomen nakládce zboží v Čáslavi, ani na jiném místě. Byl přítomen pouze překládce zboží v Třinci a pouze zde také provedl vizuální kontrolu, že se jedná o řepkový olej. Žalobce nebyl ani přítomen vykládce zboží v Polsku. Dále se žalobce vyjádřil k subjektu odběratele firmě J. B. Žalobce uvedl, že první kontakt s odběratelem proběhl telefonicky, následně došlo k osobnímu setkání a další jednání byla opět pouze telefonická, případně formou SMS (objednávky, informace o zboží apod.). Žalobce neprověřoval, zda odběratel dlouhodobě obchoduje s řepkovým olejem. Úhrada zboží byla zabezpečena formou předplatby a v momentě odebrání vzorku zboží v Polsku byl poskytnut doplatek. Až na základě jeho připsání na účet žalobce dostal řidič povolení k vypuštění cisterny. Později bylo od předplatby upuštěno, ale celá částka musela být uhrazena před předáním zboží. Dále správce daně doplnil dokazování o poskytnutí informací společností STARBRIGHT s.r.o., která provozovala sklad, v němž měla své skladovací prostory firma dodavatele JiMa Trade s.r.o. Dle předložených skladových listů docházelo v období od 28.5.2012 do 18.6.2012 pouze k naskladnění zboží pro společnost JiMa Trade s.r.o. Vyskladnění probíhalo až od 19.6.2012. Z šetření provedeného u Ředitelství silnic a dálnic ČR ohledně průjezdu vozidel s SPZ uvedenými na CMR mytnými branami v květnu a červnu 2012 vyplynulo, že označená vozidla polských přepraveců nemají v daném období zaznamenán průjezd elektronickým mytným systémem ve dvou případech a v ostatních případech nemají přepravci zaznamenán průjezd v deklarovaných dnech (odpověď ze dne 23.7.2015 č.j. 2444516/15). Správce daně v doplněném dokazování provedl opakované mezinárodní dožádání k ověření skutečností zjištěných o subjektu J. B. Z odpovědi vyplynulo, že opětovně vyslechnutá fyzická osoba J. B. uvedl, že v roce 2011 potkal ve vězení muže, který mu nabídl založení společnosti a jemuž dal k dispozici kopii občanského průkazu a podepsal formulář na živnost, založení účtů v bankách a pro finanční úřad. Žádné jiné dokumenty ani faktury nepodepisoval, neměl telefon ani počítač, nikdy neviděl zboží a nepodával daňová přiznání. Pouze dvakrát vybral peníze z účtu, které obratem předal tomuto muži. J. B. je osoba nezaměstnaná, sbírající šrot, dobrého zdravotního stavu, s problémy s chůzí z důvodu omrzlin, po odvykací léčbě. O skutečnostech zjištěných doplněným dokazováním byl žalobce vyrozuměn dne 7.8.2015 (protokol č.j. 2576273/15/3218-62562-804782). Žalovaný následně uzavřel, že ani v rámci doplnění odvolacího řízení nebylo prokázáno, že zboží bylo dodáno do jiného členského státu deklarovanému odběrateli firmě J. B., když z dokazování plyne, že zboží bylo dodáno třetí osobě, která se za označeného odběratele pouze vydávala. Proto nebyla naplněna podmínka pro uplatnění osvobození dle ust. § 64 ZDPH. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce tak, že je zamítl.

6. Podle ust. § 64 odst. 1 ZDPH dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.
7. Podle ust. § 64 odst. 5 ZDPH dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.

8. První žalobní bod, v němž žalobce namítl nesprávné vyhodnocení předložených bankovních výpisů žalovaným, krajský soud důvodným neshledal. Obecně bankovní výpisy sice mohou představovat „jiný důkazní prostředek“ ve smyslu ust. § 64 odst. 5 ZSDP, rozhodná však je jejich konkrétní důkazní hodnota. V posuzované věci bankovní výpisy sice obsahují potřebné údaje identifikující účty plátce i příjemce a také odkaz na daňové doklady vystavené žalobcem pro odběratele firmu J. B., samy o sobě však neprokazují uskutečnění konkrétního zdanitelného plnění. Osvědčují pouze fakt, že byla realizována platba. Na základě předložených bankovních výpisů nelze než konstatovat, že žalobce jimi neprokázal, že se vztahují ke konkrétním zdanitelným plněním, že plátce, který je vystavil, je skutečně plátcem, který uskutečnil zdanitelné plnění, jakož ani to, že se jedná o plátce DPH v jiném členském státě.
9. Ani druhý žalobní bod krajský soud neshledal důvodným, když plně aprobuje závěry žalovaného ke stejné odvolací námitce (bod [43] napadeného rozhodnutí). Krajský soud dále poukazuje na rozsudek ESD ze dne 22. 10. 2013, ve věci C-276/12, žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Nejvyšším správním soudem dne 4. 6. 2012 – J.S. v. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu, jímž bylo rozhodnuto, že: „1) *Unijní právo, tak jak vyplývá zejména ze směrnice Rady 77/799/EHS ze dne 19. prosince 1977 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní a daní z pojistného, ve znění směrnice Rady 2006/98/ES ze dne 20. listopadu 2006, a ze základního práva být vyslechnut, musí být vykládáno v tom smyslu, že daňovému subjektu členského státu nepřiznává ani právo být informován o žádosti tohoto státu o pomoc adresované jinému členskému státu mimo jiné k ověření údajů poskytnutých tímto daňovým subjektem v rámci jeho přiznání k daní z příjmů, ani právo podílet se na formulování žádosti adresované dožádanému členskému státu, ani právo účastnit se výsledků svědků prováděných posledně uvedeným státem. 2) Směrnice 77/799, ve znění směrnice 2006/98, neupravuje otázku, za jakých podmínek může daňový subjekt napadnout správnost informace poskytnuté dožádaným členským státem, a nestanoví žádné zvláštní požadavky na obsah poskytnuté informace.*“ Krajský soud v posuzované věci neshledal žádné právní ani skutkové důvody, pro které by se měl od shora uvedené judikatury odklonit, přičemž zdůrazňuje, že mezinárodní výměna informací je v případě daně z příjmů (věc řešená ESD v citovaném rozsudku) a v případě DPH je v klíčových aspektech stejná (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně, sp. zn. 1 Af 24/2014). Postup orgánů české i polské finanční správy proto shledal zcela souladný s právní úpravou.
10. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že neodvedení DPH polským odběratelem nemůže být důvodem pro závěr o neunesení důkazního břemene, žalobce poukázal přitom na stávající judikaturu NSS, rozsudky sp. zn. 5 Afs 65/2013, sp. zn. 5 Afs 83/2012, sp. zn. 5 Afs 129/2006 a sp. zn. 5 Afs 109/2013. Ani toto žalobní tvrzení v soudním přezkumu neobstálo. Žalovaný totiž své závěry nevystavěl pouze na tvrzení J. B., ale také na dalších provedených důkazech: výslechu svědka J.D., sdělení provozovatele skladu společnosti STARBRIGHT s.r.o., sdělení Ředitelství silnic a dálnic ČR, které nevyvrátily pochybnosti správce daně ohledně dodání zboží konkrétnímu polskému odběrateli, jež by byl současně plátcem daně, ale ještě tyto pochybnosti prohloubily. Závěry žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno svého tvrzení, proto vyplývají z uceleného a logického vyhodnocení provedených důkazů jak každého zvlášť, tak v jejich vzájemných souvislostech. Za situace, kdy není zřejmé, zda a jakému právnímu subjektu bylo vlastně zboží doručeno, je zcela irrelevantní motivace fyzické osoby J. B. k učiněné výpovědi. Žalobcovu argumentaci judikaturou NSS považuje krajský soud za nepřiléhavou.

Rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 65/2013 vyslovil, že odpočet daně je základním právem plátce DPH a lze jej odmítnout jen ze závažných důvodů, nikoliv z důvodů formálních, např. na základě nedostatečného daňového dokladu. V posuzované věci však taková situace nenastala, neboť odpočet DPH byl žalobci odmítnut na základě řádně zjištěného skutkového stavu důkazy, které již byly vyjmenovány shora a které ve své vzájemnosti přispěly k závěru správce daně, že žalobce své důkazní břemeno neunesl. V rozsudku sp. zn. 5 Afs 83/2012 pak NSS vyslovil, že nepodání daňového přiznání pořizovatele zboží v jiném členském státě nemůže být bez dalšího určujícím důkazem o tom, že tam zboží skutečně přepraveno nebylo. Ani takový závěr nelze bez dalšího aplikovat na posuzovanou věc, neboť skutečnost, že polská finanční správa neobdržela daňové přiznání ohledně předmětu posuzovaných obchodních transakcí, není jediným důkazem o tom, že tam zboží přepraveno nebylo. Dalšími důkazy na podporu tohoto závěru žalovaného jsou sdělení společnosti STARBRIGHT s.r.o., která potvrdila, že v rozhodném období došlo pouze k naskladňování zboží pro společnost JiMa Trade s.r.o. a nikoliv k vyskladnění, přičemž odkázala na skladové listy, které to prokazují a dále sdělení Ředitelství silnic a dálnic, že žalobcem specifikovaná vozidla dopravců nemají v uvedeném časovém období zaznamenán průjezd elektronickým mýtným systémem. Vyhodnocení žalovaného je tak založeno na vyhodnocení všech těchto důkazů vytvářejících ucelený řetězec. Obdobně vyznívá i porovnání se závěry rozsudku sp. zn. 5 Afs 109/2013. V dalším žalobcem zmiňovaném rozsudku sp. zn. 5 Afs 129/2006 NSS vyslovil, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížená skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Každá transakce musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi. Učiněné závěry vycházely z posuzování skutkového stavu, jehož podstatou byly subdodavatelské vztahy. Krajský soud odkaz na tento rozsudek NSS považuje za zcela nepřiléhavý, když v posuzované věci neshledal žádnou podobnost.

11. V dalším žalobním bodě žalobce namítl svévolné hodnocení důkazů žalovaným, když má za to, že prokázal faktické uskutečnění zdanitelného plnění a také to, že plnění dodal osobě, která za ně zaplatila. Žalovaný bezdůvodně nadřadil důkaz polského finančního úřadu (výpověď J. B.) nad důkazy o bankovním účtu a přepravě. Ani toto žalobní tvrzení neshledal krajský soud opodstatněným. Jak již bylo shora uvedeno, dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný vyhodnotil řádně všechny provedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné podmíněnosti. Z žádné úvahy správce daně nelze dovodit, že by informacím, které vzešly z mezinárodního dožádání, týkajícím se osoby J. B. přiřadil vyšší důkazní sílu než důkazům ostatním. Počáteční mezery v dokazování byly odstraněny jeho doplněním v průběhu odvolacího řízení, avšak ani nově provedené důkazy neodstranily pochybnosti správce daně, neboť ani s jejich pomocí se nepodařilo prokázat splnění podmínek § 64 odst. 1 ZDPH ze strany žalobce. Žalobce v této části žaloby na podporu své argumentace poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 24/2007 a rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Af 14/2011, z nichž obsáhle citoval, aniž by přiblížil paralelu, v níž spatřuje podobnost této judikatury s posuzovanou věcí. Bez bližšího odůvodnění žalobcem není soud povinen, ale ani oprávněn sám případnou podobnost vyhledávat. V další části tohoto žalobního bodu žalobce namítl účelové zpochybnění svého obezřetného chování, tvrzením žalovaného, že měl v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobit svou obchodní činnost konkrétním podmínkám. Krajský soud nepovažuje zpochybnění žalobcova obezřetného chování za účelové, neboť má za to, že tento závěr je podpořen obsahem správního spisu. Žalovaný ostatně důvody tohoto svého tvrzení pregnantně

vyjádřil v bodě 32 napadeného rozhodnutí, kde konkretizoval, že obchody uzavřené s polským odběratelem, ač v milionových částkách, nebyly kryty ani elementárními právními tituly, kdy chyběly nejen smlouva, ale také objednávky, záruky, pojištění zboží. Žalobce se rovněž aktivně neúčastnil fyzické nakládky či vykládky zboží, neprováděl kontrolu jeho kvality a množství, takže jeho jednání bylo ryze formální. Krajský soud tyto závěry žalovaného plně aprobuje. Žalobce navíc v podané žalobě tuto argumentaci žádným nosným způsobem nerozporoval, když pouze setrval v rovině prosté negace.

12. V dalším žalobním bodě vytkl žalobce žalovanému, že neprovedl opakovaný výslech svědka Dvouletého a požadoval provedení tohoto důkazu krajským soudem. Jak žalobce uvedl v žalobě, návrhem tohoto důkazního prostředku sledoval objasnění toho, proč nedošlo k průjezdu vozidel uvedených v dokladech CMR mýtnými branami. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že svědek J.D. byl vyslechnut dožádaným správcem daně Finančním úřadem pro Zlínský kraj dne 17.4.2014 za přítomnosti zástupce žalobce (protokol č.j. 892107/14/3309-05402-708971). K nakládce zboží svědek uvedl, že zboží se nakládalo ve skladě v Čáslavi v areálu společnosti STARBRIGHT s.r.o., kde byly umístěny velkoobjemové zásobníky, do nichž si firma nechala svými dodavateli navážet zboží a odtud se potom zboží nakládalo. Žalobce si dopravu objednal buď přímo u dodavatele, nebo si ji zajišťoval sám. V době nakládky nebyl přítomen nikdo za firmu JiMa Trade s.r.o. U nakládky byl pouze skladník, který je však zaměstnancem společnosti STARBRIGHT s.r.o. Svědek dále uvedl, že pokud zajišťovala jeho firma dopravu, tak neví, jak byla fakturována, protože faktury on sám nedělal. U vykládky zboží nebyl za firmu JiMa Trade s.r.o. rovněž nikdo přítomen. Pokud jde o přítomnost někoho za firmu žalobce, to svědek neřekl. Pokud zajišťovala dopravu firma JiMa Trade s.r.o. jezdilo se přímo na místo určení, k žádné překládce nedocházelo. Svědek dále uvedl, že pokud jeho firma zajišťovala dopravu, dělal to asi někdo z obchodního úseku, možná i svědek sám, ale nepamatuje si to. Svědkovi rovněž nebylo známo, jaké informace nebo instrukce měli k dispozici přepravci a řidiči. Krajský soud má za to, že z obsahu výpovědi svědka D. je seznatelné, že mu nebyly známy žádné detaily nakládky a přepravy zboží, když tyto zajišťoval buď pracovník provozovatele skladu, společnosti STARBRIGHT s.r.o. nebo jeho vlastní zaměstnanci. Vlastní přepravy zboží se nikdo z jeho firmy neúčastnil, takže nelze přisvědčit žalobci, že by svědek mohl mít informace o důvodech, pro které nebyly zaznamenány průjezdy vozidel přepravujících zboží mýtnými branami. Ani krajský soud proto neshledal důvody k provedení tohoto navrženého důkazu.
13. V dalším žalobním bodě žalobce opakovaně argumentuje na základě judikatury NSS, že nemůže jít k jeho tíži skutečnost, že obchod byl na polské straně zatížen podvodem. Tento žalobní bod má krajský soud za vypořádaný již argumentací k žalobnímu bodu 3), na kterou v plné míře odkazuje a ze stejných důvodů považuje toto žalobní tvrzení za nedůvodné.
14. Pokud jde o poslední žalobní bod, žalobce v něm vznesl ve vztahu k dodatečnému platebnímu výměru za zdaňovací období červen 2012 námitku věci rozhodnuté („*rei judicatae*“) kterou dovozuje ze skutečnosti, že před zahájením daňové kontroly byl v jiném řízení vydán platební výměr na DPH za stejné zdaňovací období. Žalovaný se se stejnou odvolací námitkou vypořádal na straně 11-13 napadeného rozhodnutí. Žalobce jeho podrobnou argumentaci žádným nosným způsobem nerozporoval, když pouze setrval na svých tvrzeních vznesených již v rámci odvolání. Krajský soud považuje argumentaci žalovaného k totožné odvolací námitce uvedenou v označené části napadeného rozhodnutí

za vyčerpávající a plně se s ní ztotožňuje. Žalovaný v prvé řadě označil za mylný názor žalobce, že ohledně uvedeného zdaňovacího období proběhla opakovaná daňová kontrola. Vysvětlil, že předchozí postup správce daně, který vyústil ve vydání platebního výměru, byl postupem k odstranění pochybností k podanému řádnému daňovému tvrzení k DPH za uvedené zdaňovací období, což je zcela odlišný právní institut oproti daňové kontrole, který se vyznačuje především rychlostí a jednoduchostí. Své tvrzení, že skutečnosti související s daňovými povinnostmi, které byly již jednou prověřovány, lze kontrolovat znovu, pokud správce daně zjistí nové skutečnosti, které v době původního rozhodování existovaly, ale správce daně je neměl k dispozici a současně tyto nové skutečnosti zakládají pochybnosti o správnosti dosud stanovené daně, opírá žalovaný o ust. § 143 odst. 3 daňového řádu, z něhož vyplývá, že k doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Krajský soud v této souvislosti poukazuje rovněž na ust. § 143 odst. 1 daňového řádu, z něhož výslovně vyplývá, že daň lze doměřit na základě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední, přičemž právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejím doměření na překážku. Právě věta druhá označeného ustanovení upravuje vztah k zásadě *res judicata* a vyjadřuje zásadní odchylku daňového řízení od jiných správních řízení. Jedná se o specifický postup výlučný pro daňový proces, kdy se po pravomocném rozhodnutí ve věci předpokládá ještě možnost nového rozhodnutí o případném zjištění rozdílu daně.

15. Na základě uvedené právní argumentace neshledal krajský soud žádný z žalobních bodů důvodný a žalobu proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. února 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu